

Keşke Terbiyesiz Olsaydım

– F.Ç.Kabadayı · 13 Ağustos 2014

Anadolu insanı bir tuhaftır. Küçük yaştan itibaren çocuğuna terbiye verebilmek için kendini de çocuğunu da yıpratır. Çünkü öyle görmüş, öyle yetiştirilmiştir.

“Çocuklar bağırmasın, çocuklar sinirlenmez, çocuklar güzel oturur, gülmez, vara yoka ağlamaz!”

Çocukluktan itibaren her hareketiniz sınırlıdır; kanepenin üstünde zıplayamaz, evi dağıtamaz, misafirin yanında konuşamaz, kimseden bir şey isteyemez, verilse bile alamazsınız!

Çocuk öyle bir baskıyla yaşar ki ne çocukluğunu yaşar ne de yaşadığını anlar. Çünkü “el” diye bir kavram vardır;

“Eller ne der?”

Bu cümle uzun ve anlaşılması zor bir cümledir. Yaptığın, söylediğin her şeye elin ne diyeceğini de tahmin ederek büyütülürsün. Bir zaman sonra bunlar davranış halini aldığından istesen de yapamazsın ve bir türlü sen olamadan büyürsün. Ailen yetmez; komşular, akrabalar bile baskı altında tutar seni.

Genç olursun. Büyümenin heyecanı kaplar yüreğini. Fakat gençlerin kuralları daha ağırdır. Her hareketinden hem sen hem ailen hem de o sürekli yanınızda karabasan gibi adı geçen eller vardır. Öyle her istediğinizle görüşemez, canınızın istediği yere gidemez, aklınızdan geçeni söyleyemez, haksızlığa uğrasanız itiraz edemezsiniz. Bir iyilik abidesi, bir ‘Başına vur ekmeğini al!’ bireyi olmuşundur. Susmayı, sabretmeyi öğrenmeniz için el birliğiyle çabaları sonuç vermeye başlamıştır. Terbiyelisindir!

Görgü kurallarını da kesinlikle ihmal etmezler büyükler; misafir gelmeden hazırlık yapmayı, güler yüz göstermeyi, sevmesen de iyi davranmayı, patavatsız olmamayı, olanlara sabırlı davranmayı, hoşgörüde zirveye yükselmeyi, bir mekâna giderken küçük bir hediye dahi olsa götürmeyi yaparak yaşayarak ve başına vura vura öğretirler. Bu içinize öyle işler ki istemeseniz de nazik olur çıkarsınız; hak edene de etmeyene de.

Bu nedenle de çoğu zaman yıpranan taraf olursunuz. Sizin gibi düşünenlerin az olması hayal kırıklıklarınızı zirveye taşır.

İçinizde bir yerlerdeki gerçek sen ile çelişki içinde yaşarken ellerin haberi olmadan da bir şeyler yapabileceğini, söyleneceğini, öğretir hayat sana.

Seni -bazen de işe yarayan- eller durdurur; ya da durduramaz.

Artık iki kişiliklisinizdir. Bir siz bir de gerçek siz!

Herkes sizi tanır ama gerçek sizi bir tek kendiniz tanırırsınız. Olmak istediğiniz aslında belki de odur.

Sıranı alıp gidene ses çıkarmak, gelmesini istemediğin kişiye istemiyorum demek istersin. Başaramazsın. Öyle yetiştirilmişsindir ki başkaları içi yaşamak boynunun borcu olmuştur. Çoğu zaman basit meseleler nedeniyle mutluluk yanınızdan geçer gider haberiniz olmaz. Eller'siz büyüyenlerin, kendin olmayı başaranların ya da umursamayanların hayatta daha mutlu olduğunu görürsünüz.

...Ve dersiniz ki;

Keşke terbiyesiz olsaydım.